

[K. Helveg Petersen.]

vil givet komme ind på betragtninger, som man fra politisk hold hidtil har afstået fra, og hvor vi vil føle megen usikkerhed. Der bliver altså virkelig noget at se til for udvalget, hvis vi blot i nogen grad skal leve op til de krav, som vi selv har fået føjet ind i betænkningen.

Lad mig føje til med hensyn til spørgsmålet om forskningens frihed, at vi naturligvis ikke fra politisk hold skal blande os i den måde, hvorpå forskerne virker — for så vidt må forskningens frihed fastholdes — men vi bliver nødt til i stigende grad at bede forskerne om at hjælpe os med at klare de fundamentale problemer, menneskeheden står over for internationalt og i de nationale samfund.

Jeg skal slutte med at sige, at når nu udvalget har haft lejlighed til at orientere sig om arbejdsopgaverne for sekretariatet og de forskellige forskningsråd, så har vi i hvert fald fået klart indtryk af, at det er nødvendigt at styrke sekretariatets muligheder. Det var fremme under første behandling, men de drøftelser, vi har haft siden, har understreget rigtigheden af det, der dér blev sagt. Det er muligt, man kan gå nye veje. Vi har i betænkningen peget på, at man måske kan knytte folk til sig på ad hoc-basis, folk, der er knyttet til andre institutioner; det ville måske give bedre kontaktmuligheder udadtil, og det er en opgave, som man i udvalget har lagt megen vægt på, at man sikrer den bedst mulige kontakt med offentligheden, så offentligheden forstår nødvendigheden af, at der forskes, og også forstår nødvendigheden af en prioritering.

Jeg skal på det radikale venstres vegne sige, at vi er glade for den måde, disse synspunkter er udformet på, og jeg kan anbefale forslaget overgang til tredje behandling. Vi er parat til at stemme for dette lovforslag.

Morten Lange: Jeg må hellere forudskikke, at det er socialistisk folkeparti også. Vi synes, det er et meget nyttigt lovforslag. Vi er kede af, vi ikke kom så vidt, som vi havde håbet, i retning af at få den teknisk-videnskabelige sektor indarbejdet, men jeg tror, alle parter godt kan begynde at indstille sig på, at det bliver den, for det er en nødvendighed, hvis vi skal have en samlet koordinering af forskningen, og jeg skal da

gerne forære handelsministeren en eller anden lille økse ved lejlighed, så han kan få lavet sit meget omtalte øksehug.

Der er en ting, som har været nævnt af flere af de tidligere ordførere her, nemlig prioriteringen. Jeg må indrømme, det er et af de afsnit af loven, som jeg med interesse ser frem til hvordan vi skal klare, for det er selvfølgelig meget spændende at få forelagt alternative forslag, hvor folketinget og dets forskningsudvalg skal prøve på at trænge frem til en prioritering, men det er meget svært. Det vil kræve en meget betydelig langsigtet tankegang, for man må huske på, at det, man laver, er i princippet en prioritering for et år, og det kan man jo lave om igen næste år, men de fleste af de nye projekter, der kan være tale om, vil i realiteten tage temmelig lang tid, før de udfolder sig, og hvis man prioriterer om ret tit, så opnår man altså det interessante resultat, at man prioriterer væk, nemlig at man ikke får noget ud af sine tanker. Jeg vil bare understrege, at en virkelig ændring dér må være konsekvent, sådan at et folketing, som prioriterer på én måde et år, må være meget omhyggelig med at følge tankegangen; ellers har man tabt sine midler på gulvet, for der er meget lidt i denne branche, der kan købes på et år eller to.

Jeg vil gøre opmærksom på et andet led i prioriteringsproblematikken, nemlig at man jo har haft en fornemmelse af, at man prioriterede imellem områder og projekter, og det er der selvfølgelig også noget i, men der er en anden dimension i prioriteringen, som jeg ville forestille mig vi med gavn kunne se på — og det er især vigtigt nu, efter at Rask-Ørsted Fondets opgaver kommer ind under forskningsrådets bevillingsfelt — nemlig spørgsmålet om støtte til publikationer. Det er en vanskelig sag, fordi en meget stor del af de videnskabelige resultater publiceres i tidsskrifter, som rent faktisk er offentlige, men rent formelt ikke er det. Det rejser en lang række problemer om, hvorledes man skal sikre sig, at de videnskabelige resultater bliver publiceret. Alle er enige om, at selvfølgelig skal videnskabelige resultater publiceres, før der er nogen virkelig gevinst ved dem, før de kommer folk til gode og tjener dette land til ære og alt det dér, men derfra og til at finde mekanismerne til at få det gjort og finde den for-